

да да се оттегля подъ какъвто и да былъ предлогъ. Хубаво нѣщо е, да е хубавецъ единъ мъжъ! Ехъ! какъ скоро челоувѣкъ устарѣва! Казалъ съ Вждишка Раздуевъ, като глѣдалъ на кожата на кожата си.—Сега навѣрно, неще се влюби въ менъ, ни една хубава мома!

— Навѣрно не, отговорилъ Налитаевъ.

Откровенния отговоръ поразилъ Раздуевъ до толкова, щото се отеглилъ една крачка назадъ.

«Дали този дияволъ сериозно си въображава, че тази богата мома има око на него». Помислилъ си Раздуевъ; но като са усокоилъ, той привитливо възлъ подъ ржка Налитаевъ и отишелъ съ него на страна.

— Василе Ивановъ, казалъ той умилно, като глѣдалъ на Налитаева, днесъ азъ искамъ да се порасхода, е тѣй съ самоварчето наедно за Нижни-Новгородъ, хе, хе, хе..... Не е ли право що казахъ? а?

— Нищо не можахъ да узная отъ това отговорилъ Налитаевъ.

«Какво е това съ него днесъ! Помислилъ изново Раздуевъ.— Полужително вемога да го разбере.

— Какво искате да ми кажити? Попиталъ Налитаевъ.

— Ето какво продължилъ отново привитливо Раздуевъ:—Вчера седехми съ братията на «Петриклевската» гостилница; случайно доде дума за Васъ и за Вашитъ старания, испытана